
Psalm 27:4

Schets voor een preek in vakantietijd

Toen ik mijn auto weer aan het inpakken was om naar de camping te rijden, vroeg ik mezelf voor de zoveelste keer af met hoe weinig je op vakantie zou kunnen. Het paste allemaal maar weer net in de auto. Hoeveel zou je thuis kunnen laten? En - absurd idee natuurlijk - wat zou je uitkiezen als je maar één ding zou mogen meenemen? Vast een voorwerp waarmee je heel veel dingen zou kunnen doen. Een koffiezetapparaat schijnt die eigenschappen te hebben...

Ik kwam op deze gedachten door het lezen van Psalm 27:4. *'Eén ding heb ik van de Heere begeerd; dat zal ik zoeken...'* David schrijft (zingt, bidt) over één ding wat hij van de Heere zou willen hebben. Heb je ook wel eens zoiets gedacht of gebeden? 'Heere, ik zou zo graag dit... van U willen krijgen!' Misschien zou je wel veel meer dan één ding willen hebben.

David vertelt in Psalm 27 wat dat ene is wat hij graag wil hebben: Hij wil alle dagen van zijn leven in het huis van de Heere zijn, om daar de goedheid van de Heere te zien en daar nog veel meer van te leren kennen.

Misschien denk je: 'Wie vraagt nu zoiets?! Heel je leven in het huis van de Heere zijn; Ik moet er niet aan denken om heel mijn leven in de 'kerk' te zijn... Dat zou echt niet mijn grootste wens zijn! Kon David niet iets meer van zijn leven maken? Of had hij al zoveel en was dit het laatste wat er nog aan ontbrak?'

We kunnen blijven fantaseren over wat David wel of niet had kunnen vragen, maar we hebben er meer aan om te lezen wat hij precies bedoelt.

Laten we eens beginnen bij de situatie waarin hij deze psalm schrijft. Hoogstwaarschijnlijk is deze psalm ontstaan in een periode waarin David het erg moeilijk had. Ook al spreekt David in vers 4 over een leger (3), dan hoeven de moeilijke omstandigheden nog niet een oorlog geweest te zijn. Het is ook maar de vraag in hoeverre David oorlogssituaties erg moeilijk vond. We krijgen uit de oorlogsverhalen (bijv. 2Sam.8 en 10) juist de indruk dat hij altijd vol goede moed en kracht, in de Naam van de Heere, op de vijanden af ging (Ps.118:10-12).

Er zijn echter meer donkere perioden in Davids leven geweest: de tijd dat hij moest vluchten voor Saul, de tijd dat er in zijn gezin allerlei dingen mis gingen, de afwijzing die hij heeft ervaren in zijn familie omdat hij er niet helemaal bij hoorde. In deze psalm spreekt hij over tegenstanders, vijanden, belagers en valse getuigen (2, 6, 11-12). Zelfs zijn vader en moeder hebben hem verlaten (10). Men zit hem op de huid; wil hem onderuit halen en David weet bij tijden zelfs niet of zijn leven nog wel zo lang zal duren (13).

Ondanks dit alles, zegt hij heel duidelijk dat God zijn licht en zijn kracht is (1-2). Zelfs in deze moeilijke omstandigheden is David vol van vertrouwen op de Heere (3). Hij is niet bang, want God staat hem bij. Bij Hem kan David schuilen; als een rots in de branding is de Heere de vaste basis van David (5-6). Deze dappere man heeft er geen moeite mee om het (ook in andere psalmen) aan iedereen te laten weten dat hij al zijn kracht verwacht van een grotere Koning. Hoe zit dat bij ons? Als ik je vraag naar je vertrouwen op God, kun je nog denken dat ik eens moest weten hoe uw situatie er uit ziet... Maar als David dit zegt, dan hebben we hier te maken met een doorleefd getuigenis; een appèl van iemand die weet hoe het werkt.

Maar wat wil David nu nog meer? Wat bedoelt hij met zijn vraag om één ding? Wat heeft hij te zoeken bij dat huis van de Heere? We lezen het antwoord in vers 6 en 11.

David wil de Heere in Zijn tent offers geven. En hij bedoelt hier geen offers van dieren, maar offers van geluid, offers van zang en muziek (6). Hij wil dit doen als dank voor alle hulp en kracht die God hem geeft. Ook al zijn de omstandigheden niet ideaal; toch is het Davids verlangen om de Heere dank te bewijzen. Hij wil dit doen met de gaven die hij - al jong - van de Heere gekregen heeft; de manier van uiten waarmee hij vertrouwd is. Hier zien we iets doorschemeren van de opdracht - of beter gezegd: de uitdaging - om God te danken 'in alles' (1Thess.5:18).

David wil niet alleen bij het huis van de Heere zijn om daar iets te geven, maar ook om er iets te krijgen. Hij vraagt of de Heere hem onderwijs wil geven over Zijn weg, zodat hij daarop recht zal kunnen wandelen tegenover de mensen die tegen hem zijn (11). Dit alles kan gerealiseerd worden als hij maar dicht bij God zelf kan zijn (4), bij Zijn huis (wat ook in die tijd al 'tempel' werd genoemd; ondanks dat het nog niet in de verste verte leek op de tempel die Salomo later bouwde). Dit is Davids verlangen.

David wil in ieder geval doorgaan met leven! Zijn vraag om levenslang in het huis van de Heere te mogen zijn heeft dus niets te maken met het 'begraven' van jezelf in een 'kerk' en het voortaan leiden van een leven in afzondering. David wil leven tussen de mensen! Er zijn taken die op hem wachten, als koning en als vader. Maar het laatste wat hij wil, is die weg alleen gaan, zonder de Heere.

David heeft de Heere nodig in de zichtbare strijd waarin hij staat, maar waarschijnlijk nog veel meer in de 'oorlog' die zich afspeelt in zijn hart. Het omgaan met de dingen die je overkomen is als een strijd, een geestelijke strijd, waarin je emoties en je wil, je vlees en je geest met elkaar in de clinch kunnen liggen. Het gevaar dreigt dat je lamgeslagen wordt; dat je verder in de problemen raakt; dat er van het contact met de Heere weinig overblijft en dat er van de missie die je voor God hebt niets terecht komt. Alleen dicht bij de Heere is daar de kracht om staande te blijven en gericht te blijven op de glorie van Zijn Naam.

David vraagt iets aan God. Wij willen graag weten, is of de Heere zijn wens in vervulling heeft laten gaan. En of! De Heere verhoort de vragen die naar Zijn wil zijn (1Joh.5:14).

Wat we vaak niet beseffen is dat David niet alleen veel heeft betekend voor de voorspoed en veiligheid van zijn land, maar dat hij ook veel toonaangevend werk heeft verricht voor de eredienst. In 2Sam.6; 1Kron.15-16 en 1Kron.22-29 lezen we over Davids grote passie: de eredienst. De stenen tempel heeft hij niet mogen bouwen, maar toen die er kwam was wel alles op orde en wist iedere Leviet wat hem te doen stond. David heeft zijn volk veel muziek en liturgische aanwijzingen nagelaten. Ook tijdens zijn leven is hij het volk hierin voorgegaan. Niet de - vaak moeilijke - omstandigheden hebben David klein gekregen, maar de Heere heeft hem kracht gegeven om de glorie van Israëls God in het middelpunt te blijven zetten.

Onder zijn psalmen is Psalm 119 één van de meest indrukwekkende. Het is één grote lofzang op de wet en het Woord van de Heere, wat als een licht op de levensweg schijnt (Ps.119:105). Het kan niet anders of David heeft deze psalm kunnen schrijven omdat hij zelf bij het huis van de Heere door dit Woord gevoed is geweest.

De Heere heeft dit gebed van David ruimschoots beantwoord. En nog steeds mogen wij alles wat wij begeren bij God neerleggen (Fil.4:6) en grote dingen van Hem verwachten. Onze God hoort en Hij wil ons graag de dingen geven die zijn tot glorie van Zijn koninkrijk. Toch wil ik ook nog even wijzen op wat David ook zegt in vers 4: '...dat zal ik zoeken...' Wij mogen van God verwachten wat Hij kan doen, maar evenzeer is waar dat Hij ook iets van ons verwacht: het aangezicht van de Heere zoeken; alles met Hem bespreken; Hem de gelegenheid te geven om met ons te spreken. David spreekt hierover in vers 8. Zoeken heeft te maken met tijd, met volharding, met het stellen van prioriteiten.

Het verwachten én het zoeken leiden samen tot een geweldige vervulling van de wens.

De grootste koning die Israël ooit gekend heeft, leert ons in deze psalm een belangrijke les: dat het kennen ván en leven mét de Heere het allermooiste is wat je jezelf maar kunt wensen. Heb je dat al ontdekt? Alleen bij Hem is het leven te vinden; buiten Hem niet! Jezus leren kennen is veel meer dan alleen gered worden. Als je dat ook graag zou gaan zien en daarnaar leven en je hebt daar vragen over, dan willen ikzelf en vele anderen om je heen je helpen om bij Jezus te komen.

Het echte geheim van dit alles vinden we bij die andere Machtige Koning, de grote Zoon van David, die Zijn leven gaf om jou en mij terug te brengen bij het doel waarvoor we gemaakt zijn: God leren kennen en eren.

Al toen Hij 12 jaar oud was, was het zijn wens om bezig te zijn met de dingen van Zijn Vader (Luk.2:49). Keer op keer zocht Hij het contact met Zijn Vader in gebed (Mark.6:46) en dat hield Hem op de been. Aan het einde van Zijn aardse bediening vertelde Hij Zijn Vader dat Hij Zijn doel bereikt had: het verheerlijken van de Vader en het volbrengen van Zijn taak (Joh.17:4). Niets en niemand kon Hem tegenhouden om dit doel te bereiken. En het allermooiste is dat Hij dit leven met ons wil delen (Gal.2:20).

Tot slot...

Het is vakantietijd. Tijd om te ontspannen, om uit te slapen en te relaxen. Maar evenzeer tijd om te bezinnen; terugkijken en vooruit kijken.

- Hoe staat het met mijn vertrouwen op God?
- Ontvangt de Heere de dank, ook als het moeilijk wordt in mijn leven?
- Hoe staat het met mijn verlangen om God te eren met de gaven die Hij me gegeven heeft? En stem ik daarop ook mijn leven af (zoeken)?
- Hoe staat het met mijn verlangen om steeds meer te leren en te zien van Jezus Christus? Stem ik daarop ook mijn leven af (zoeken)?
- Wat merkt de Heere ervan dat Hij voor mij de belangrijkste is?

Confronterende vragen, maar dat moet kunnen toch!

David wilde meer. In bepaald opzicht mag je blij zijn met wat je hebt in het leven met de Heere, maar evenzeer mogen we ons uitstrekken naar meer van dit leven (Kol.1:9-10). Hierdoor zullen we meer tot Gods doel komen (Ef.2:10).

De Heere was de bron waaruit David leefde (2) en door Hem kwam hij tot het doel waarvoor hij gemaakt was.

De tijden en omstandigheden zijn veranderd, maar God is nog steeds niet veranderd. Hij wil ook uw en jouw basis zijn en je leren om tot Zijn doel te komen.

Ik nodig je van harte uit om op die uitnodiging in te gaan en dit te zoeken.